

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑκαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

Η ΑΠΕΡΓΙΑ.

Ἦρχισε καὶ ἐτελείωσε πολὺ ἥσυχα, πολὺ εὐχάριστα ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων. Τοὺς εἶδατε τί ὑποφέρουν ἐκ τοῦ πρώτου ἡμῶν ἄρθρου ὑπὸ τὸν τίτλον: **Οἱ παρίκι μας.**

Τὰ γραφέντα καὶ περιγραφέντα ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκείνῳ ἦσαν κατώτερα τῆς ἀληθείας. Ἐγράψαμεν ὅ,τι εἶδομεν καὶ ὅ,τι βλέπομεν· ἀλλ' ὅ,τι δὲν εἶδομεν καὶ ὅ,τι δὲν βλέπομεν· Αὐτὸ μένει τεθαμμένον εἰς τὸν ὕπνον τῆς λήθης καὶ τῆς συμφορᾶς· αὐτὸ περιμένει τὴν ψαλμωδίαν τοῦ αἰδεσιμωτάτου Βενεδικτίνου τῆς Στοᾶς, ὅπως οἱ ἀνεπίγραφοι τάφοι τὴν ἀθρόαν ὑπὲρ αὐτῶν δέησιν ἱερέως τοῦ Νεκροταφείου.

Καὶ ὅμως ἤρουν τὰ γραφέντα ἵνα ἐξηγήσητε οἱ τὴν Δευτέραν μὲ καφέν, ἀλλὰ χωρὶς ἐφημερίδα, ἐγερθέντες κάτοικοι τοῦ Ἀγέως, διατὶ τόσον οὐλίγῳ ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων ἐληξεν, ἐνῶ εἰς ἄλλους τόπους αἱ ἀπεργίαι λαμβάνουσιν ὀξύτερον χαρακτῆρα καὶ κυρίως παρατείνονται περισσώτερον. Ἦτο τόσον δικαία ἡ αἰτήσις τῶν τυπογράφων καὶ πρὸ πάντων τόσον μικρὰ, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τύχη ἀντιστάσεως παρὰ τοῖς καταστηματοῦχαις καὶ τοῖς δημοσιογράφοις, ἀφοῦ μάλιστα συνεδέθη μετὰ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἀπεργίας.

Ἡ ἀπεργία εἶναι ὄπλον ἐκ τῶν δυνατωτέρων. Ἀλλὰ κατὰ τὰς περιστάσεις ἡ δύναμις του εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἐπαισθητή. Ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων ἔτρωσε ἐκείνην τὴν ἐργασίαν ἥτις ἀντέχει ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης καὶ εἰς τὸν ἐλαφρότερον αὐτῆς νυγμόν. Ἄν ἡ ἀπεργία ἐφαρμοζομένη εἰς πᾶσαν βιομηχανίαν εἶναι κακόν, εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶναι θάνατος. Εἶναι τὸ μόνον ἐμπόρευμα ὅπερ δὲν ἀποθηκεύεται. Ἄρτος δύο ἢ τεσσάρων ἡμερῶν τρώγεται· ἀλλ' ἐφημερίς δύο ἡμερῶν δὲν τρώγεται· πολὺ περισσώτερον ὅταν πρόκειται περὶ ἄλλης βιομηχανίας, οἷον ὑφασμάτων, νημάτων, σιδήρου, χάρτου, μηχανῶν, κομποτεχνημάτων. Ὁ ἐργοστασιαρχὴς δύναται νὰ πα-

λαίσῃ κατὰ τῶν ἐργατῶν καὶ ἓνα μῆνα· κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν οἱ ἐργάται καταναλίσκοντες τὰς οἰκονομίας των, ἀναγκάζονται νὰ συνθηκολογήσουν· καὶ ὁ ἐργοστασιαρχὴς νικᾷ· τὸ κεφάλαιον ἐξακολουθεῖ νὰ πιέζῃ τὴν ἐργασίαν, οἱ μισθοὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν νόμον τοῦ κυρίου Βαμπᾶ, ὅστις εἶναι ὁ ἐξῆς: Ἡ Στοὰ ἦν διευθύνει ἀπασχολεῖ τέσσαρας ἐργάτας, τοὺς ὁποίους τῷ προμηθεύει ἡ ἀγορὰ τῆς ἐργασίας, φθηνούς, φθηνούς, μὲ 60 δρ. τὸν μῆνα· πρέπει ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἡ Στοὰ νὰ γίνῃ Χρόνος τοῦ Λονδίνου, ν' ἀπολαμβάνῃ ἐξ ἀγγελιῶν μόνον **χιλιάς πεντακισίας λέρας** καθ' ἡμέραν, νὰ δαπανᾷ καθ' ἑβδομάδα ὀγδοήκοντα **τίνους** χάρτου καὶ δύο τίνους μελάνης, ν' ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς 2,500,000 στοιχεῖα, νὰ ἔχῃ ἐνιαυσίους προσόδους ὅσας τὰ ἀκμαιότερα γερμανικὰ δουκάτα ἢ καὶ ἡ Ἑλλάς αὐτὴ πρὸ δεκαετίας, νὰ χρειασθῇ ἐπομένως τοὺς **τετρακοσίους** ὑπαλλήλους τοῦ Χρόνου, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ εἰς τὴν Στοὰν ἡ ἐργασία τῆς ἀγορᾶς τοὺς τετρακοσίους αὐτοὺς, καὶ τότε ὁ ὅσιος Βενεδικτίνος νὰ βγῇ ἐκ τοῦ παραθύρου του μὲ τὸν νυκτικόν του σκούφον διὰ νὰ πῇ:

— Δίδω ὀγδῶντα δραχμὰς τὸν μῆνα.

Ἡ μόνη περίπτωσις καθ' ἣν ὁ ὀσιώτατος παραδέχεται ὅτι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ αὐξήσις τοῦ μισθοῦ κ' ἐλάττωσις τῶν ἐργασίμων ὥρων!

Αὐτὴ δὲ ἡ περίπτωσις θὰ σᾶς εἰπῇ κατόπιν ἐν τῇ ἀπειρῷ σοφίᾳ του εἶναι ὁ νόμος τῆς ζητήσεως καὶ τῆς προσφορᾶς, νόμος τὸν ὁποῖον γνωρίζει καὶ ὁ κ. Μενέλαος Νεγροπόντης, ὁ γράφων τὰ χρηματιστικὰ δελτία τῆς Παλιγγεσεῖας καὶ κρῖμα ποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ νὰ μᾶς ἐκθέσῃ καὶ τὰς περὶ ἀπεργίας σοφίας του σκέψεις.

Ἀλλ' ἂν ἔχῃ καμμίαν σχέσιν ἡ ἐργασία μὲ τὰ τρόφιμα, καὶ ἂν τὰ τρόφιμα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενταετίαν ἠϋξήθησαν κατὰ 300 τοῖς 100, οἱ δὲ μισθοὶ τῶν τυπογράφων ἠϋξήθησαν ἴσως σύμφωνα μ' ἐκεῖνο τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Βαμπᾶ, τὸ 3 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὥς νὰ ἦτο ἡ ἀγγλικὴ rente αὐτὸ τὸ 3 %, περὶ τούτου τὸ

οικονομολογικὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον μετέφρασεν ὁ κ. Νεγρεπόντης διὰ μεταφραστοῦ, δὲν πραγματεύεται, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ κ. Βαμπᾶς, ὅστις μετ' εὐλαθείας συμμερίζεται πᾶν δόγμα τοῦ κ. Νεγρεπόντη, ἀρκεῖ νὰ πληρώνεται κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς ἐφημερίδος ἢ κατ' ἀποκοπὴν — ὅπερ εἶνε καὶ συμφερότερον — τὸ ἀγνοεῖ ἢ τοῦλάχιστον ὀφείλει νὰ τὸ ἀγνοῇ.

* *

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς σκέψεις μας. Ἡ τόσον ταχεῖα ἀποπεράτωσις τῆς τυπογραφικῆς ἀπεργίας, ἐὰν ἠθικὸν αἷτιον ἔχῃ τὸ μέγα δίκαιον τῶν ἐργατῶν τυπογράφων, τὸ ὑλικὸν αὐτῆς αἷτιον πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπομεν ὅτι τὸ ἐμπόριον τῆς ἐφημεριδογραφίας δὲν ἀντέχει εἰς τὴν ἀπεργίαν. Ὁ ἐφημεριδογράφος δύναται νὰ δαπανήσῃ διπλάσια, τριπλάσια τῶν ὅσα δαπανᾷ δι' ἓν φύλλον, ἀρκεῖ νὰ μὴ καθυστερήσῃ τὴν τακτικὴν ἐκδοσὶν τοῦ. Κἀνένας λοιπὸν δὲν ἔγινε συμβιβασμὸς μετὰ τὸ καταστηματαρχῶν καὶ ἐργατῶν, ἀφοῦ μάλιστα τὰ Καταστήματα, τὰ ὁποῖα τυπὸνουν βιβλία, δὲν ἐδέχθησαν εἰσέτι τὴν αὕξησιν, ἐπιφυλαχθέντα νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν τυπογράφων, ἀλλὰ μετὰ τὸ καταστηματαρχῶν καὶ καταναλωτῶν, διότι ἀπέναντι τοῦ Καταστηματαρχοῦ τυπογράφου ὁ δημοσιογράφος εἶναι καταναλωτὴς. Ἐὰν δὲ ἐδέχθησαν οἱ Καταστηματαρχαὶ οἱ τυπὸνουντες ἐφημερίδας τὴν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν προταθεῖσαν αὕξησιν τοῦ μισθοῦ, τοῦτο ἔπραξαν διότι οἱ δημοσιογράφοι, ἐδέχθησαν νὰ πληρώσωσι τὴν αὕξησιν αὐτὴν, πληρώνοντες τώρα δι' ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου των εἰς τὸν καταστηματαρχὴν πλειότερα τῶν ὅσα ἐπλήρουν πρὸ τῆς ἀπεργίας. Τοῦτο δὲ ἔπραξαν οἱ δημοσιογράφοι διότι δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσι ἄλλως ἐπομένως ἢ καύχῃσις τῆς Νέας Ἐφημε-

ρίδος περὶ τῆς γενναιότητος αὐτῆς δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς, διότι ἡ γενναιότης ἦτο καταναγκαστική.

Ὁ τελευταῖος καταναλωτὴς εἶναι πάντοτε τὸ δημόσιον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ αἰσθανθῇ τὴν αὕξησιν, διότι αἱ δημοσιογράφοι θὰ προτιμήσουσι ἐφ' ὅσον ἡ αὕξησις τῶν ἐξόδων τῆς παραγωγῆς περιορίζεται ἐντὸς τόσων στενῶν ὁρίων νὰ ἀναδεχθῶσιν αὐτοὶ μόνοι τὸ πρόσθετον βάρος, χωρὶς νὰ τὸ μετακυλίσωσιν ἐπὶ τοῦ δημοσίου, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος. Ἀλλ' ἂν συγχρόνως ζητήσωσιν αὕξησιν μισθοῦ καὶ οἱ διανομαῖς καὶ οἱ συντάκται καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι; Τότε θὰ ἀνθέξουν ἐντὸς ὁρίων τόσῃ στενῆς κυκλοφορίας μετὰ τὴν τιμὴν τῆς πεντάρας; Κεθ' ἡμᾶς τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ λύσῃ ἡ ταχεῖα ἢ μὴ ἀνάπτυξις τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἐὰν τὰ νομοθετηθέντα σιδηρᾶ συμπλέγματα συντελεσθῶσιν ἐντὸς διετίας, ἡ αὕξησις τῆς κυκλοφορίας τῶν φύλλων ἔσται τοιαύτη, ὥστε καὶ μετὰ μίαν πεντάραν διὰ τὰ μονώβολα φύλλα καὶ μετὰ μίαν δεκάραν διὰ τὰ διώβολα, οἱ δημοσιογράφοι ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν αὕξησιν τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν συντακτῶν καὶ τῶν διανομέων, διότι ἐὰν αἱ δαπάναι των αὐξήσωσι κατὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν, αἱ πρόσδοοι των θ' ἀκολουθήσουσι βεβαίως μίαν ἀναλογίαν 40 0 0. Ἔως τότε ἡ δημοσιογραφία θὰ ἐξακολουθῇ νὰ παρουσιάζῃ τὴν αὐτὴν καὶ σήμερον ἰσχύνητα, οὐσα ἢ πτωχοτέρα δημοσιογραφία μετὰ τῶν ὅλων τῶν τόπων.

* *

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνεστῶσα αὐτῆς ἰσχύνης πάλιν ἦτο ὑπερτροφία ἀπέναντι τῆς καταστάσεως τῶν ἐργατικῶν μισθῶν. Διότι τὰ μὲν φύλλα τὰ ἔχοντα τὴν σχετικῶς μεγαλειτέραν κυκλοφορίαν ἐν ἀνέσει ἠδύναντο νὰ ὑποστώσι καὶ αὕξησιν τῶν τυπογραφικῶν μισθῶν 60 τοῖς

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 378)

Οἱ ἐν Κόθνῳ ἐξόριστοι.—Μάχη.

Ἀδελφέ μου καραγκιόζη, δὲν λυπᾶσαι, δὲν πονεῖς, Σὺν κ' ἐμένα τέτοιο νέο κοῖμα νὰ με τυραννῇς.

- Ἀμὰν, καραγκιόζη, κατέβα κάτω νὰ σοῦ πῶ.
- Δὲν κατεβαίνω.
- Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ δύο λογάκια.
- Δὲν ἔχω γὼ παιδάκια.
- Θὰ σοῦ πῶ ἓνα λόγο, νὰ πάρῃς δηλαδὴ τὰ ροῦχα σου μετὰ τὸν μπόγο.
- Κατεβαίνω, κατεβαίνω.

Οἱ διάλογοι αὐτοὶ τοῦ Καραγκιόζη ἦσαν τότε τοῦ συμμοῦ.

Εἰς τοῦ Ψυρῆ ιδίως ἔπερναν καὶ ἐδίδαν.

Ἦσαν ἀλληγορικαὶ πρὸς τὸν βασιλέα ὕβρεις.

Ἡ στάσις τοῦ Λεωτσάκου εἶχεν, ὡς εἶπομεν, ἀποθρασύνει πάντας.

Καὶ ἔλεγον τὰ ἀνταμᾶκια, ὅταν συνηντῶντο.

— Καλορίζικα, τ' ἀδέρφι.

— Καλορίζικα.

— Νὰ τὰ χαροῦμε.

— Νὰ τὰ χιλιᾶξωμε.

— Καὶ σ' ἀνώτερα.

— Ἀμὴν, Παναῖα μου.

— Φρεγάδα αἱ;

— Ποῦ πάει ἡ Ἀμαλία;

— Ἀριβάρισε.

— Λές νὰ γυρίσῃ μετὰ τὸ καλὸ;

— Θὰ τὸ δοῦμε.

Ἡ Ἀμαλία καταπλεύσασα εἰς Σύρον καὶ μαθοῦσα τὸν ἀπόπλουν τῆς Καρτερίας ἀπῆρεν ἀμέσως πρὸς τὸ Ναύπλιον.

Ἐκεῖ, ἦτο γνωστὸν, ὅτι ἐμελλεν, ὡς ἔλεγον, νὰ γίνῃ τὸ κούνημα.

Ὁ Λεωτσάκος φθάσας εἰς Κόθνον ἀπέβη μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν καὶ ἀπελευθερώσας τοὺς ἐκεῖ ἐξοριστοὺς ἐπέβη καὶ πάλιν τῆς Καρτερίας εἰς Χαλκίδα κατευθυνόμενος.

Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ ἐπαναστατήσῃ ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Ναυπλίου καὶ ἡ Χαλκίς.

ο)ο! "Αλλα δὲ πάλιν φύλλα ἅπερ δὲν φαίνονται, ἔχουν κρυφούς πόρους, δι' ὧν καὶ αὐτὰ θὰ ὑπέφερον ἀγογγύστως τὴν υπερτίμησιν τῆς ἐργασίας.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ πάλιν τοὺς Ἐκδότας—Τυπογράφους ἢ ἀπλῶς τοὺς ἀναλαμβάνοντας ἐκτύπωσιν διδακτικῶν βιβλίων, εἰς αὐτοὺς δὲ ἰδιαιτέρως ἔπρεπεν ἡ ἀπεργία νὰ ἐπιβάλλῃ ὅχι 20 ο)ο αὕξησιν, ἀλλὰ διπλασίαν· διότι οἱ μὲν δημοσιογράφοι δὲν ἀμείβονται οὔτε κατὰ τὸ πεντηκοστὸν δι' οὐ ἀμείβονται ἐκ τῆς αὐτῆς πολλάκις, κατὰ τε τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιόν, ἐργασίας οἱ ἐν Εὐρώπῃ εὐδαίμονες συναδελφοὶ των, ἐν ᾧ οἱ ἐκδοταὶ διδακτικῶν βιβλίων δι' ἀπλῆς συνήθη τυποκλοπίας κερδαίνουνσιν ἄπειρα, ἐγείρουσι μέγαρκα, πληρώνοντες τοὺς συγγραφεῖς ὅταν εἶναι ἐκ τῆς τάξεως τῶν θυμάτων ὅσον καὶ τοὺς ἐργάτας, ὅταν δὲ οἱ συγγραφεῖς εἶναι Χαρίσηδες Πούλιοι, διανεμόμενοι μετ' αὐτῶν τὰ κέρδη.

Καὶ ποία εἶναι ἡ ἐργασία καὶ τῶν ἐκδοτῶν αὐτῶν καὶ τῶν συγγραφέων αὐτῶν, τῶν μὴ δεχομένων τὴν αὕξησιν τῶν μισθῶν; Διανοητικῶς ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς στυλιδωταὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ κ. Καμπούρογλου, ὅστις ἐργαζόμενος δι' ὅλου τοῦ ἡμερονυκτίου δὲν ἀπολαμβάνει οὐδὲ τὸ δέκατον ἐνὸς Βλαστοῦ. Οἱ μὲν ἐκδοταὶ εἶναι αὐτόχρημα χαραιοφάγαδες, οὔτινες—μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον—διὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν τμηματαρχῶν κατόρθωναν νὰ εἰσάγωνται ἢ φυλλάδες των εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ μετὰ μεγάλην τιμὴν νὰ καταναλίσκωνται κατὰ μυριάδας τὰ ἀντίτυπα των. Τῶν δὲ συγγραφέων τὰ ἐννέα δέκατα εἰσὶν ἡ ἀμαθείς ἢ βλάκες, καὶ τὰ ἔργα των ἐπομένως φέρουν τὸν τύπον τῶν δύο αὐτῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν δὲ οὔτε τὸ ἓν εἶναι οὔτε τὸ ἄλλο, πάλιν τὰ λεγόμενα αὐτὰ συγγράμματα εἶναι τόσῳ μηδαμινῆς ποιότητος καὶ ἀπαιτοῦσι τόσον ὀλίγην κατανάλωσιν πνεύμα-

τος, ὥστε τὰ κέρδη ἅπερ ἀποφέρουσιν εἶναι εἰς μεγάλην δυσαναλογίαν πρὸς τὴν ἀξίαν των.

Καὶ ὅμως τὸ Τυπογραφεῖον Βλαστοῦ ἔκλεισε· καὶ θὰ κλείσῃ ὡς λέγουσιν ἓνα μῆνα διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἐργάτας εἰς τὴν διὰ πείνης παράδοσιν. Ἐκλείσεν ἐπίσης τὸ Καταγώγιον τοῦ Τηλεγράφου διὰ νὰ φέρῃ ἐργάτας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ νὰ ἐκμεταλλευσθῇ διὰ κάμποσον καιρὸν βουλιμιῶντας πρόσφυγας. Παρ' ἐλπίδα καὶ ὁ φίλος συντάκτης τῶν Νέων Ἰδεῶν ἐφάνη ἐκ τῶν ἀδιαλλάκτων. Μπορεῖ νὰ εἶναι κοινωνιστής, φιλάνθρωπος, ἐργατής, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου· ὁ δὲ χάρτης δυστυχῶς δὲν εἶναι χάρτης τραπεζογραμματίων· καὶ οἱ πτωχοὶ ἐργάται οὔτε μετὰ παλαιὰς οὔτε μετὰ νέας ιδέας χορταίνονται. Οἱ περὶ τὰς Νέας Ἰδέας ἄς εἶναι βέβαιοι ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς τὰ γραφόμενά των, ἂν ἀναγινώσκωνται, θ' ἀναγινώσκωνται μετὰ πολλῆς δυσπιστίας.

*
* *

Καὶ τώρα μένει ἱκανὸς ἀριθμὸς ἐργατῶν χωρὶς ἐργασίας. Δὲν θ' ἀποθάνουν ὅμως τῆς πείνης, μεθ' ὅλην τὴν λύπην τῶν κυρίων Βλαστοῦ, Σιβιτανίδου, Ἀγγελιοπούλου καὶ Βαμπᾶ. Τὸ περισσεῦον τῶν 30 ο)ο θὰ διανεμηθῇ δι' ἐπιτροπὴν τῶν ἐργαζομένων ἐργατῶν εἰς αὐτοὺς, ἕως ὅτου οἱ καταστηματαρχαὶ ἀναγκασθῶν νὰ συνθηκολογήσουν.

Τοῖς προτεινόμεν μάλιστα ἀπὸ τοῦδε τὴν ιδέαν ἰδρύσεως Τυπογραφείου Συνεργατικοῦ. Καὶ τότε, ὅταν θὰ εἶναι ἐργάται καὶ κεφαλαιοῦχοι συνάμα, θὰ ἀναγκάσουν πιστεύομεν τὸν κ Βλαστὸν νὰ συλλογισθῇ ὀλίγον τὴν ἀπλησίαν του.

Καλιθέαν.

Ἐκ ταύτης ὁ Λεωτσάκος ἐμελλε νὰ βαδίσῃ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Αἱ Θῆβαι ἦσαν καὶ αὐταὶ στὸ ποδᾶρι καὶ ἔτοιμοι νὰ τὸ βροντήξουν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει τῶν ἐπαναστατῶν.

Ἀτυχῶς τὸ σχέδιον ἐναυάγησεν ἐν τῇ ἀρχῇ του, καθόσον ἡ Ἀμαλία πλέουσα εἰς Νάυπλιον διήλθε τῆς Κύθου ἥς οἱ κάτοικοι, ὡς εἶχε διαδοθῇ, ἐπανεστήσαν.

Καθ' ἣν ὥραν ἀκριβῶς ἐπεφάνη ὁ ἀτμοδρόμων πρὸ τῆς Κύθου, ὁ Λεωτσάκος ἀπέπλεε μετὰ τῆς Καρτερίας.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς ὁ Λεωτσάκος διέταξε τὸν πλοίαρχον νὰ ρίψῃ τὸ ἀτμόπλοιον ἔξω, ὅσῳ μᾶλλον ἡ Ἀμαλία ἤρξατο κανονοβολοῦσα.

Οἱ ἐπαναστάται ἀποβιβάσθέντες ἔσπευσαν ἐν τάχει νὰ ἐγείρῳσι μικρὰ τινα χαρακώματα ἐπὶ τοῦ ἄνωθεν τοῦ λιμενίσκου τῆς ἁγίας Εἰρήνης λόφου.

Ὁ Τσίρος καὶ ὁ Χρυσοβέργης ἀπέβησαν ἀμέσως καὶ ὠδευσαν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν.

Οἱ ὑπὸ τὸν Λεωτσάκον ἄνδρες ἅμα τῇ ἀποβάσει τοῦ στρατοῦ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐνῷ ἡ σάλπιγξ ἤχει συνάθροισιν.

Εἶχον μείνει περὶ τὸν Λεωτσακὸν, Σκαρβέλην καὶ Μωραϊτίνην μόνον εἰκοσι ἄνδρες.

— Ζήτω τὸ ἔθνος!

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς.

Ἦτο ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς τῶν ἀντικρυσθέντων μαχητῶν εἰς ἀπόστασιν βολῆς.

— Ἀδέρφια, ἀνεβόησεν ὁ Λεωτσάκος πρὸς τὸν Τσίρον καὶ Χρυσοβέργην, ἀδέρφια, νὰ μὴ κτυπηθῶμε. Μία πατρίδα ἔχομε, μία πίστη, ἓνα Θεὸ τέλος λατρεύομε. Ἀδέρφια, ἐνωθῆτε μετ' ἐμᾶς. Τί ζητοῦμεν; Τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας, τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας ἐπολέμησαν τόσα ἔτη ἐναντίον ὁλακλήρου κράτους, ἐναντίον τοῦ Γερὰν σινιόρ, τὸν ὁποῖον ἔτρεμε ὅλη ἡ Εὐρώπη. Ἀδέρφια, μὴ πυροβολήσωμεν, ἄς ἐνόσωμεν τὰς φωνάς:

— Ζήτω τὸ ἔθνος.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς, κρυγαῖζει ὁ Τσίρος.

— Στρατιῶται, πῦρ, ὁ Χρυσοβέργης.

— Κάτω ὁ βασιλεὺς, ζήτω τὸ ἔθνος.

Καὶ τὰς φωνὰς ταύτας ἐπνίξαν οἱ πυροβολισμοί.

Ἐχουν τι τὸ λυσσῶδες αἱ ἐμφύλιοι μάχαι.

Καὶ ἐμάχοντο 220 κατὰ εἰκοσι μόνον.

Ἀνδρεῖος ὅσον καὶ φρόνιμος ὁ Λεωτσάκος ὕψωσε λευκὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ χαρακώματος ὡς σημεῖον ἀνακωχῆς, ἥτις καὶ ἐγένετο ἐπὶ τινα λεπτά.

Καὶ εἶπεν ὁ Λεωτσάκος καλέσας εἰς συμβούλιον τοὺς μαχητάς του:

— Παιδιὰ, εἴμεθα ὀλίγοι. Ἐλπίς νὰ σωθῶμεν δὲν ὑπάρχει. Θέλετε νὰ παραδοθῶμεν; Ἐὰν πράξωμεν τοῦτο, πάλιν ὡς ἀντάρται εἰς θάνατον θὰ καταδικασθῶμεν. Καὶ θὰ μᾶς φονεύσουν πρὸς παραδειγματισμόν. Λαλεῖτε! Τί θέλετε; Ἐγὼ, τὸ ξίφος τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθην εἰς